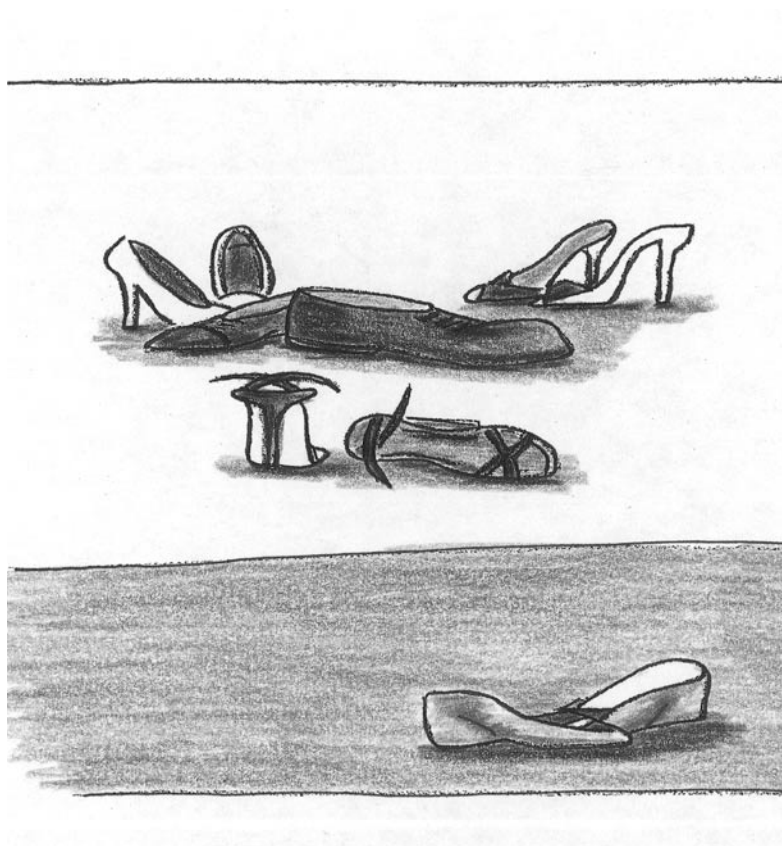

Исус и Светилището

**„Праведният ми служител ще оправдае мнозина
чрез знанието им за Него“ (Исаия 53:11)**

Четирите жени на царя

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Исаия 53:3

Имало едно време богат цар, който имал четири жени. Той обичал най-много четвъртата. И третата обичал много и винаги се гордеел с нея пред другите царе и царства. Той обичал също и втората си жена. Тя била винаги мила, търпелива, деликатна и на нея той доверявал всичко. Първата жена на царя била истински предан партньор. Обаче той не обичал първата и въпреки нейната дълбока любов, той само я забелязвал. Един ден царят се разболял и усетил, че не му остава много. Той мислел за живота си, изпълнен с разкош и си казал, Сега имам четири жени, но като умра ще бъда сам.

Той помолил четвъртата, третата и втората жена, но те не могли да му обещаят, че ще бъдат с него в смъртта. Тогава се чул глас: „Аз ще бъда с теб и ще те следвам без значение къде ще отидеш.“ Царят погледнал и видял своята първа жена. Тя била слаба, защото страдала от недохранване.

Той не обичал първата жена.

Наистина всички ние имаме четири

съпрузи в живота си. Нашата четвърта съпруга е тялото ни. Няма значение колко време и усилия ще пропилеем за да го накараме да изглежда добре, когато умрем, то ще ни остави.

Нашата трета съпруга са притежанията ни, общественото положение и богатството. Когато умрем, всичко ще отиде при други.

Нашата втора съпруга е семейството и приятелите ни. Няма значение колко дълго те са били близо до нас, най-много те могат да останат с нас до гроба.

Първата ни съпруга е духовният живот, който често е занемарен в преследването на богатство, власт и удоволствия. Нашият духовен живот е единственото нещо, което ще ни доведе до по-добро познаване на Христос. Системата на светилището ни помага по невероятен начин в това познание.

Исаия 53 гл. описва страданията на Исус - презрян, мразен, поруган и отхвърлен от хората.

„Разпни Го! Разпни Го!“ (Мат. 27:22,23). Тези викове на тълпата пред Пилат отекват през вековете. Исус, невинният, трябва да бъде разпнат и да умре заради греховете, които Той не е извършил. Със съвършено послушание, дори на кръста, „Исус... 'Агнецът Божий' „ (Йоан 1:29) прие смъртта, като жертва за спасението на човечеството. Без недоволство, Агнето позволи да бъде пожертвано. Единородният на Отец слезе долу за да спаси човека; Той завърши службите на жертвоприношения за грях в светилището. Безгрешният Исус „носи греха на света“ (стих 29) - вече няма нужда от земно светилище, ритуали или служби. Всички са отминали и приключили. Сега Исус като Първосвещеник се намира в Пресвятото място на небесното светилище, за което планът на спасението е готов от вечността.

Пътят към Христос: Службата в светилището

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Изход 24:5-8; 25:8; 29:12; 30:10; Левит 10:18; Исаия 53

Характерно е за Бог да използва познатото за да обясни непознатото.

В класната стая на пустинята, появяването на манна беше първият урок на вяра и послушание. Тогава последва втори урок - когато даде Своя закон на Синай. Третият урок, център на изследването ни тази седмица, беше непогрешимо влетен в Неговите указания към Израел да построи светилище, да установи свещенство и съпътстващи богослужения.¹ Светилището, неговите свещеници и служби (познатото), трябваше да помогнат на Израел да разбере непознатото (Божия велик план за спасение). Левитската системата на дневни и годишни жертви сочеше към една по-добра жертва, към Исус, „Азнето заклано от основаването на света“ (Откр. 13:8). Чрез послушание към всеки божествен ритуал, грешникът правеше крачка на отдалечаване от греха и се приближаваше към Христос за изкупление и вечен живот.

Стъпка 1: Правене на сделка - Обещание за послушание (Изход 24:5-8)

В Изход 24:5-8, Мойсей прочита Божия закон пред децата на Израел. Два пъти те се съгласиха да вършат „Всичко каквото е казал Господ“ (стих 7). Тогава Мойсей закла едно животно за да ратифицира Божието обещание и съгласието на хората да приемат завета, който Бог беше установил. И както при всяко споразумение, страните дадоха своите обещания и продължиха да живеят според условията на техния договор. Бракът между Бог и Израел беше сключен.

Характерно е за Бог да използва познатото за да обясни непознатото.

Стъпка 2: Познаване и живеене с Тях (Изход 25:8)

В Изход 25:8 Бог заповядва на Мойсей „да ми направят светилище, за да обитавам между тях“. С точни указания, Бог даде на Мойсей план на небесното светилище, за да построи земна сянка на „истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек (Евреи 8:2). „Скинията в пустинята беше конструирана така, че да може да бъде премествана от място на място; въпреки това беше величествена постройка.“² Съзателят на космоса искаше да слезе долу и да обитава със своите деца, за да могат да познаят истинския и жив Бог.

Стъпка 3: Свято Свещенство (Изход 29:12)

Бог избра Аарон и синовете му да служат като свещеници. Чрез тях Той даваше уроци по изповед, изкупление помурение . В Изход 29:12 Бог заповядва на свещениците да поставят кръвта на юнците на роговете на олтара и да излеят останалата част в основата на олтара. Въпреки, че бяха ръкоположени, свещениците бяха грешни хора. Последователно, те трябваше да жертват кръв не само за греховете на хората, но първо и най-вече за собствените си грехове. Защото „без проливането на кръв няма прощение“ (Евреи 9:22). Посредникът на хората също беше грешник.

Всичко това предвещаваше Исус, нашият безгрешен Първосвещеник и Посредник. Той беше Агнето без петно или недостатък (1 Петрово 1:18,19). „Защото не е възможно кръв от юнци и от козли да отмачне грехове“ (Евреи 10:4). Използвайки кръвта на животни, „грешникът изразяваше вярата си в жертвата на Христос, чиято [нетленна] кръв измива нашите грехове.“³

Стъпка 4: Златния олтар - Застъпничеството е направено разбираемо (Изход 30:10)

В Изход 30, Бог започва изграждането на златен кадилен олтар. Медният олтар в двора се използваше за жертването на животни, а в стихове 7,8 Аарон е структуриран да кади само благоуханен тамян на олтара сутрин и вечер. На Аарон е казано да поставя кръвта от жертвите за грях на роговете на олтара по време на годишната служба на Деня на Умилостивение. „Принасяйки тамян, свещеникът се доближаваше по директно до Божието присъствие повече отколкото с всеки друг акт от дневното служене.“⁴ „Благоуханият тамян представяше Христовата праведност, която даваше увереност, че на молитвите е отговорено. Тамянът представляваше също молитвите на Христос за нас в небето.“⁵

Стъпка 5: Съдбоносен ритуал - Пренасянето на грехове (Левит 10:18)

Символичното прехвърляне на грехове може би е най-съдбоносната част от ежедневната служба от гледна точка на покаяния се грешник. Ритуалът нареден от Бог изискваше свещеникът (1) да вземе кръв от закланото от грешника животно и да я внесе в Светая или (2) да яде месото на животното и влизайки в Светая, символично пренасяа греховете от грешника в светилището или свещеника. В Левит 10:18 синовете на Аарон престъпиха заповедта да не ядат жертвено месо в Светото място и изядоха цялата жертва. Нито внесоха кръвта на животното в Светая. Поради тяхната грешка, греховете не бяха прехвърлени, а останаха върху грешника! Каква благодат е, че греховете ни са взети от нашия безгрешен заместник, Исус Христос.

Учител - Заместник (Исаия 53)

Системата на левитите беше неспособна да реши проблема на греха. Нейната цел беше никога да не предлага постоянно решение, но да сочи към много по-добра система. За разлика от несъвършеното във форма и същност свещеничество на Аарон, жертвата на Христос е валидна и ефективна завинаги. Аарон беше само свещеник, а Исус е и наша постоянна жертва и наш Първосвещеник. Исаия беше пророкувал, че Господ ще страда много за да даде спасение на човечеството. В края Исус обеща да сподели наградата си с тези, които са верни и да се застъпва за тях в небето. Колко сме благословени!

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Ако ритуалите не могат да ни спасят, тогава каква е основната цел на службата в светилището?

2. Защо Мойсей беше толкова разгневен на Аарон и синовете му?

1. *Божият велик план*, стр. 125

2. *Великата борба*, стр. 412

3. *Божият велик план*, стр. 133

4. *Христос и Неговото светилище*

5. *Божият велик план*, стр. 134

Евангелието чрез вестта на светилището

СВИДЕТЕЛСТВО

Исая 53

Когато си мислим за светилището, не е необичайно за ума автоматично да започне да си представя голямото и разкошно здание, построено под ръководството на самия Бог. Въпреки това по-важно от великолепната прелест беше посланието, което Бог искаше да предаде чрез службите и по-специално, мястото, което Неговият единствен Син, Исус Христос, щеше да изиграе в изпълнението на службите в светилището.

Несравнимото великолепие на земното светилище отразяваше славата на небесният храм, където Христос, нашият Ходатай, служи пред Божия престол. Мястото, където обитава Царят на царете, където Му служат хиляди по хиляди и десетки хиляди по десетки хиляди стоят пред Него; [Данаил 7:10] оня храм, изпълнен със славата на вечния трон, където серафими, Неговите лъчезарни пазители, покриват лицата си в поклонение, можеше да намери само слаб отблясък на своето величие и слава в тази най-великолепна постройка, съградена някога от човешки ръце. И все пак, чрез земното светилище и неговите богослужения се представяха важни истини за небесното светилище и за великото дело, което се извършва там за изкуплението на човека.¹

Светилището ни вдъхва надежда и увереност.

Вместо грешника се приемаше негов заместник, но грехът не се

зачичаваше чрез кръвта на жертвата. Така само бе осигурено средството, чрез което той се пренасяше в светилището. Чрез пренасянето на кръвта, грешникът признаваше авторитета на закона, изповядваше вината си в престъплението и желанието за прощение чрез вярата в един бъдещ Изкупител, но все още не беше напълно освободен от осъждането на закона. В деня на умилостивението, първосвещеникът, след като бе принесъл жертва за обществото, влизаше с кръвта и в Светая Светих и погръскваше с нея над престола на благодатта, точно над закона, за да удовлетвори изискванията му. Тогава в службата си на посредник, поемаше греховете върху себе си и ги изнасяше вън от светилището. Поставяше ръце върху главата на козела за отпущане и ги изповядваше върху него. По този начин ги пренасяше образно от себе си върху козела. А козелът ги отнасяше далеч от стана и всички вярваха, че са премахнати от народа завинаги.²

Макар и службите в светилището да бяха официални и сериозни, те изпълват с надежда и увереност. Исус взе на себе си нашите грехове и се възнесе до истинското светилище в небето, където се застъпва за нас пред трона на благодатта. Каква надежда ни дава това, че без значение колко ужасен е нашият грях, кръвта на Агнето, заклано от основаването на света може да ни очисти от всеки грях. Един ден Той ще премахне всички следи на греха от светилището в небето и ще ги прехвърли на истинския козел за отпущане - Сатана, слагайки край на греха завинаги.

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Защо в старозаветни времена беше нужно да има величествено светилище, а днес ние избираме скромни постройки?

2. Службите в светилището бяха предназначени да вдъхват надежда и увереност. Как ние получаваме подобна увереност чрез нашето поклонение днес?

3. Какво е отражението в твоя живот на факта, че Исус се застъпва в небесното светилище за теб? Виж Евреи 7:25

1. *Великата Борзба* стр. 252

2. *Пак там*, стр.256

Агне заклано за мен

ЧЕРНО НА БЯЛО

Изход 25:8

Изход 25 ясно описва важноста и святостта на светилището със неговата структура. Докато Мойсей беше на планината, Бог ясно заповяда: „Да ми направят светилище; за да обитавам между тях“ (стих 8). Бог даде на Мойсей плана на зданието, защото святото място трябваше да представя небесното светилище и неговите детайли (Евреи 9:23,24). То трябваше да е място, в което да обитава не човечеството, а Господ Бог (1 Летописи 29:10).

Нека се вгледаме в устройството на старозаветното светилище. „Светилище“, на еврейски микдаш означава „свято място“. Първото светилище на Израел беше преносима палатка, позната като скиния, която подслоняваше ковчега на завета (Изход 36:1). Свещеникът изпълняваше задълженията в светилището и негова задача, освен служенето, беше да представя жертвите на хората пред Бога. Той също

трябваше да проверява всеки жертвен принос донесен за службата и да отхвърля всеки, който има недостатък. Бог категорично разкри, че всяка жертва, донесена

в светилището трябва да е „без недостатък“. Свещеникът не можеше да влезе в светилището с обувки на краката си, защото прахът от тях щеше да оскверни святото място. Хората постоянно трябваше да представят съвършен принос за греховете си, но освен агнетата и юнците, благодарственият принос беше постоянно на жертвения олтар, не само като част от дневната жертва, но също като символ на човека, признаващ зависимостта си от Бог.

„Божият закон в ковчега на завета беше великият правилник на справедливост и съд. Законът произнасяше смъртна присъда над престъпника; но над закона беше престолът на благодатта, разкриващ Божието присъствие, което по силата на изкуплението гарантираше прощение на покаялия се грешник.“

Исус стои между жертвения олтар и вечната съдба на човечеството. Той направи най-голямата и важна за човечеството жертва - принесен като агне за теб и мен.

И днес светилището е важно за нас. То ни представя и напомня за небесното светилище, където Христос се застъпва за нас. Въпреки, че вече няма нужда от жертвени приноси, ние ежедневно трябва да изразяваме благодарност чрез молитва към Бога за Сина Му. Той пожертва себе си за нашите грехове. Нека и ние да жертваме себе си в работа за Бога, посвещавайки цялото си съществуване за да приготвим други и себе си за Неговото идване.

**И днес светилището
е важно за нас.**

*Патриарси и Пророци, стр. 349

ИМА КАК

Исаия 53

Растейки в родната ми страна - Ямайка, аз често наблюдавах баба ми, или „бабчето“ както я наричах, докато пере дрехите ми. Тя вземаше всяка отделна част и я переше на ръка. Когато пораснах трябваше сам да изпълнявам това задължение. Мога да призная, че не след дълго ме домързя и ми се искаше да има и друг начин. Тъй като исках дрехите ми да бъдат чисти, аз все пак ги перях винаги, когато имаше нужда. Години наред това беше единственият начин - докато не срещнах красивото изобретение - пералнята.

Каква радост изпълваше сърцето ми когато седях и гледах тази прекрасна машина да върти и усуква дрехите ми по начин, който аз не бих могъл да постигна. Гледах как смесва праха с водата, събирайки ги заедно, правейки наглед невъзможно двете да бъдат разделени.

Сега вече не беше нужно да пера ръчно. Когато имам мръсни дрехи, всичко което трябваше да направя е да отида при пералнята, знаейки че те ще бъдат чисти отново!

Тя вземаше всяка отделна част и я переше на ръка.

Исус е Този, който се е заел с прането за нас - не с прането на дрехите ни, а много повече, той иска да измие нашите грехове.

Донасяйки агне в светилището, човек признаваше, че е грешник и се нуждае от Божията благодат. Ние носим мръсни дрехи в пералнята, защото виждаме, че имат нужда от почистване. По същия начин трябва да представим живота си пред Исус, за да може да ни очисти (1 Йоан 1:9).

Грехът на отделния индивид символично беше прехвърлен върху Агнето. Христос знае колко сме изцапани и вместо да носим собствената си нечистота, Той я взе на себе си и я носи до кръста. (Исаия 35:4)

В светилищната служба, агнето трябваше да умре. Докато не спреш да виждаш праха /детрегента/ и той изчезне или „умре“ не можеш да знаеш със сигурност, че дрехите ти са чисти. За да бъдем уверени в Божията милост, беше нужно Христос да умре, заемайки нашето място, понасящ нашата скръб и нашите болки (Мат. 27:22)

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Каква е разликата между това да бъдеш рециклиран и да бъдеш направен нов отново?

2. Какво имаме предвид казвайки „греховете ни са умити в Христовата кръв“?

3. Напишете три начина, с които можете да илюстрирате на невярващ, как Христос премахва нашите грехове.

4. Как се чувствате когато четете пророческото описание на Исус в Исаия 53:2-6?

Направи ме светилище

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Изход 25:8

В днешно време твърде често имаме склонност да забравяме, че сам Бог създаде светилището. Това не беше нещо, което човечеството само реши да съгради. Бог даде точни инструкции както за построяването му така и за специфичните цели, които щеше да изпълнява.

„Господ е в Светия Си храм; Млякни пред него, цяла земя“ (Авакум 2:20). Затова, една от целите на светилището е да се срещаме с Господа и да се радваме на Неговата слава. „И Господната слава се издигна от херувимите та застана над прага на дома; и дома се изпълни от облака, и дворът се изпълни от сиянието на Господната слава“ (Езекил 10:4). Божията слава може да бъде видяна в светилището, не самият Бог. Той е в Пресвящото място, застъпвайки се за нас.

Когато Бог заповяда на Мойсей да построи светилище, Той каза „да направиш всичко по образеца, който ти беше показан на планината“ (Евреи 8:5). Но Бог не само даде указания за построяването на светилището, Той също избра свещеници да служат в него и ръководеше подготовката им. Указания бяха дадени и за освещаването на светилището, за службите на очистване и посвещение в него.

Знаейки това, нашето въображение все още не може дори да започне да разбира, колко свято е мястото, където Бог обитава. Повечето хора просто виждат сграда, където се събираме заедно за църква, но то е далеч над и отвъд това.

Светилището е построено с много цели, но най-важната е общуването с нашия Господ. То е също място, където ние можем да помолим за прошка и да посветим живота си на Христос. Но не трябва да забравяме две много важни цели на светилището: отдаване на благодарност и хваление! Колко често пристъпваме в светилището с тези неща в сърцата и умовете ни?

Почитта в Божия дом е от първостепенна важност; винаги трябва да чувстваме Неговото присъствие, че неговата цел е да го хвалим по този начин, да прекарваме пълноценно време с Неговите деца. Ако понякога се отнасяме с уважение към домовете си, колко повече трябва да почитаме присъствието на Господ в Неговото светилище; нека това остане като наше желание: Почит пред Господа.

КАКВО МИСЛИТЕ

Как ти лично изразяваш уважението си към Бог в светилището Му?

**Светилището е
построено с много цели.**

Светилище: Пътят към святостта

ИЗСЛЕДВАНЕ

Изход 24; 25; Исаия 53; Евреи 10:4

С ДВЕ ДУМИ

Как бихте обяснили опитността на спасението на група пустинни номади от желязната ера? Как бихте разказали историята на изкуплението на постмодерни пилигрими в космична възраст? И за десерт, бихте ли могли да изпълните и двете наведнъж? Бог го направи. Той нарисува картина за всички наши духовни сетива, която разкрива Неговия план за теб и цялото човечество. Като Християни трябва да научим много изследвайки значенията и обещанията разкрити в светилището.

А ЗАЩО НЕ?

- Да прочета Изход 24;25, и да нарисувам или скицирам предметите и цялото светилище.

- Да проуча колко злато се съдържа в древните бижута и предмети. Пресметнете колко беше дарено за да се съберат материалите за светилището.

- Създай молитва, която включва отделните елементи на светилището. При всеки предмет от светилището прибавяй елемент към молитвата, който отразява целта на дадения предмет.

- Гледай филма на Дисни Красавицата и звяра. Помисли за предложението на красавицата да остане в плен на мястото на баща си. Как това се доближава и отдалечава от Исусовото желание да заеме нашето място?

- Да запомня Евреи 10:1-22. Рецитирай го в твоеето съботно училище и дискутирайте защо не е възможно кръвта на животни да премахва грехове.

- Събери заедно група хора от твоята църква и направете истинско копие на някой от предметите в светилището.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

Р.А.Андерсън, Службата в светилището

www.nisbett.com/sanctuary/sanctuary_prayer.htm